

REGÉLŐ.

Pesten csütörtökön július 23^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Amália sirja.

(Vége).

Mint a' kietlen vadon kiaszott forrása, vagy a' mennytűz-sujtotta repedezett cser, mellynek száraz ágai a' gyöngéd szellő ölelésére is komoran morognak, állt az öreg egyedül. Nyomorúbb már nem lehetett; nyomorúbb volt enmagamnál. Szeretni akartam őt, de tehetségemben nem állt; a' makacs szív ellene szegült a' száraz elme tanácsainak.—Magányom osztályosai, képzetem rémei, a' titkos árnyak sűrűbben, szorosabban avatkoztak eszmémbe; tiltott világ nyílt előttem; örültem; az ohajtott alkalom sebes léptekkel közeledett. — Hah! örül-e a' gyermek olly ártatlanul első játékain, mint én megragadott tervemem? csügg-e az ifjúnak lázos képzele olly szenvedélylyel hideg lánykája bájain, mint én bőszt álmodom kinos valóján? — öleli-e az erős lelkű férfi olly hatalmas karokkal az élet 's időnek minden percét, mint én boszuló eszmény-világom rettentő eszközeit? — Ah nem; — 's még is az ébredés perceiben iszonyodtam sülyedségemen; sirtam, őrjögtem; de szabadulnom álmaintól nem lehetett; — megbocsátni gyenge voltam, 's a' szeretet idegen név volt, mit csak a' hajdan regéiben keresék.

Amália atyja tönkre jutott; factorim minden adósságát kielégíték; még is rettegettem, hogy más is jogot tarthatna személyéhez.

„Holnap! — rebegém, 's keblemet édes rettegetés nyomta — holnap még egy kirándulás az életbe, 's azután Amália! ismét tied vagyok!”

Korán reggel az adóssági biztosságnál voltam. — Amália atyjának kötelezvényei lepték-el az asztalokat. — A' bírák bámulták a' rettentőre halmozott adósságot; egymásra mosolyogtak;

alattomban kacagták megcsalásomat. — Hah emberek, emberek! — néztétek volna e' sziv üregeit, milly kedvesek voltak ez adós-levelek; — mint örültem, hogy az öregnek nincs semmije; hogy fizetni nem tud; hogy megcsalattam; hogy pénzem elveszett,—A' világ külsőkről ítél, 's az emberek, míg a' csalódások kora be nem áll, boldogok. Szerencsés, ki mámorában futja végig életét!

Egy óra mulva birtok-zár 's a' felületesért adóssági fogság íteltetett. — Végrehajtó tiszt 's poroszlok kíséretében siettem az üszkös falak gyengén javított ronjaiba. — Egy kereskedői segéd minden kulcsot átadott: — de hah — élet, kin, halál kárhozat! — Az öreg megszökött!

IV.

A z ö r e g.

Minden hijába volt. — Mint midőn csendes esti fényben a' csillagnak bámultt 's felgyultt pára világ inogni kezd, fénye ellobban, — szemeink kísérik kinos futását, 's azután mindenek vége; — vagy midőn a' daczos vihar megragadja a' könnyű pehelyt, 's egy percz alatt világokról világokra hordja, 's a' képzet határin kívül rejti-el méhébe:—olly tévesztve, olly nyom nélkül tűnt-el az öreg. Fáradalmam, költségeim, a' legavatottabb, legalávalóbb kutató csapatok szaglalódásaik haszontalanok voltak. Havakig üldöztem nyomát; rettentő vagyont áldozék, 's többször, midőn a' czélnál voltam, bukott örömem rettentő mélységbe. — Midőn édes álom karjai közt szeretett kép mosolyg felénk, utána törekszünk, megragadjuk, hévvel öleljük keblünkre; 's midőn a' kedves vonások bájaikba kívánunk részegedni, látunk egy lényt az iszony 's fertelem bizonyos neméből. A' kép ugyan változik, ezer undok és szép alakot ölt, csak azt nem, melyet kerestünk, melly után vágytunk. — Illy álmot játszott a' sors velem. Ezerszer czélnál véltem magamat; mint vérivó hyena ezerszer rohantam martalékomra, 's midőn már enyim volt, vettem észre csalatásomat, 's dühös örültt valóra kellett ébrednem.

Reményem láthatára mindinkább szűkült. 's világom sötét rideg romain növény magasodott; neve: „csalódás.“ Virágot hajtott, halál színűt, neve: „reménytelenség.“ — Rongyokat ölték, pihenet nélkül bujdosam-be az országot, 's őt nem láthatám. Erőm elgyengült; érzém, hogy az élet ki van meritve.

Második évében zarándokságomnak M...ból a' l...i ország-
uton haladtam. A' külváros egyik rozszant épülete megnyílt. So-

vány alkat, millyent év-hosszú éhség sorvaszt, lép-ki, és szél-lábakkal tűnik-el az utszák tömkelegébe. Nem tudom, mi volt; de gyanú lepett-meg, mintha láttam volna e' csontvázat valaha. A' szomszéd utszába vonulék, honnan okvetlen kellett neki vissza jönni. Gyanúm nem csalt; ez ember ipam lakó városában lakott, 's házánál is láttam. Két hosszú hói les után nyomban voltam. A' ház birtokosa, egy könyörületes hallgatag nő, elmondá, hogy lakója egy aggott szerencsétlen ősz. Bőkezűségem kieszközlé, hogy őt titkon láthassam. — Hah! ő volt. — Köszöntem a' nőnek, 's ígértém, hogy segíteni fogok az öreg napjain, 's könyörülők szenvedésén.

De rögtöni indulat-rohamom tulzó volt; a' nő gyanúsán pilantott reám. Egy marok aranyat nyomtam ölébe, 's mentem.

Más nap — most hét napja — rendőrökkel vétetém-körül a' házat. — Midőn a' házba léptem, holt halványan jött előmbe a' házi nő. — Szobájába akart vezetni; beszélt mindent; habozott, zavart volt. — A' kétségbe esés agyvelőmet lánggra lobbantá; eszméletlen, határozatlan álltam; — a' rendőrtiszt ostoba képpel bámult reám 's az üres szobára. — Most — most gyenge zőrejt hallék — mellettem vagy fölöttem. — Körülnézek, kutatok; — semmi; — ablakot nyitok. — Az öreg szobája padlás-szobácska volt. — Szemeim a' szomszéd házfedélre tapadnak. — Az öregnek veszedelmes állása a' tetőn hajam szálait merevíté-fel. — Tegnap házi asszonya elárulá irántai részvétemet, 's ő menekülni akart. Minden csomóban volt; de mielőtt megszökhetett, nála voltam; — az utósót merészlé; kilépett a' háztetőre, 's most készült a' szomszéd ház tetejéről leereszkedni; a' rendőrtiszt segítségül volt neki; felhozák szobájába.

Ketté görnyedve állt előttem; házi asszonya és szolgálja térdelve csókolák lábaimat. — „Kegyelem!“ — rebegé az ősz, fővegét levéve. — Ősz haja is elhagyá a' hűtelen főt; egy két szál, mint puszta árvaéanyhaja, lengett a' csupasz koponyán; — rongyai gyengén fedék a' reszketeg tagokat. — „Kegyelem!“ ismétlé sirva. — Bűnhödtem, vétettem ellened: de Isten tudja, százszorosan lakoltam. — Kegyelem, ember! kegyelmezz! hogy midőn irgalomra lesz szükséged, legyen ki irgalmazzon.“ — Némán állottam; e' kép, e' jelenet erősen hatott reám; készülék őt magamhoz ölelni. — Az öreg ismét szólt. — „Ember! közel állsz te is az enyészet széléhez! Emlékezz-meg, hogy szükséged lesz kegyelemre! — Amáliád, Juliád szerelmére légy méltó, 's irgalmaz!“

Ez tör-szuras volt olvadó szívemnek. — Hidegen fordultam a' rendőrhoz, 's emlékeztetém, tenné kötelességét. — Sietve távoztam, hogy ne lássam ingatag lépteit, mellyekkel örökös sirjába lépdél.

Most sirlepel takarja az egész családot, 's az öreg sirva nyögdeli vissza az életbe kinjait. — Tegnap értem Amália sirjához; dolgaim rendbe szedvék; vagyonom jó kezekben van; életem a' végzet intésétől, üdvem a' mennyeinek irgalmától függ: de érzem, hogy az isteni boszúló kéznek csak eszköze voltam, 's nyugton várom a' semmisülést.

Eddig terjedt az öregnek beszéde, kit Amália sirján telepedve találtam barátommal; 's ki kérelmeinkre, a' sir birtokát 's élte regényét előttünk felfedé. — Igyekeztem őt ipa iránt kegyelemre bírni: de azon hit, hogy Isten büntető hatalmának csak eszköze volt, szilárd határozottságától el nem vonhatta. — Másnap titkos ösztönből inkább, mint az öreg iránti vágyból, sétálék a' magánylak és sirhalom felé. — Az öreg a' sirhalmon nyugodott; körülte virágfüzerek, kezében Amália arcsképe. — Hozzá közeltem; — az öreg — meghalt.

Pólya Endre.

PESTI VIZSGÁLÓ.

A' hazai első takarékpénztár igazgatósága örömmel jelentí, hogy ezen jótékony hazai intézet 578 részvény 's ezeken kívül számos nemes lelkű hazafiak gyámoló adakozásaik által elősegítette, jelenleg olly állapotban van, hogy a' kormányzó választmány gondos 's eddig is olly példásan tanusított fáradhatlan buzgósága, 's minden oldalról biztosított kezelései mellett annak állandó fenmaradásához alapos remény lehet.

Minthogy azonban minden intézetnek, de különösebben a' takarékpénztárnak főalapja a' rend és pontosság; miután mindkét nemű adakozási ajánlatok már nagyobbára befizetettek, felszóllíttatnak ez uton is mind azon t. cz. hazafiak, kik akár részvényeiket, akár gyámolói adakozásaikat az illető pénztárba még be nem fizették, hogy azokat minél előbb, a' f. é. augusztusi pesti vásárig az intézeti pénztárba vagy az igazgatóknál, — hol új aláírássok és ajánlatok is elfogadtatnak — befizetni sziveskedjenek.

Azon révényes vagy gyámoló urak és asszonyságok pedig, kik az eddig 's ez alkalommal a' Jelenkorban közzé tett névjegyzékből netalán kimaradtak, tisztelettel kéretnek, hogy ez iránt a' hiba kiigazíthatása tekintetéből az igazgatóságnál vagy a' titoknoknál jelentést tenni vagy tétetni méltóztassanak, ezennel tudtokra adván, hogy a' titoknoknál a' gyámolók adakozásaikat, az e' végre készült 's az intézet levéltárában örök időkre megtartandó emlékkönyvbe beírva szintén megtekinthetik.

A' szabályok a' legközelebbi módosításokkal együtt az intézet hivatalában, úgy Eggenberger és Heckenast könnvárus uraknál 10 pengő krért még mindig megszerezhetők. — Azok, kik szabályokat már vettek, a' módosításokat a' fent kijelölt helyeken, valamint a' t. cz. részvényesek is a' magokét az intézet hivatalában ingyen, átvehetik. Költ Pesten július 11-kén 1840.

Fáy András m. k.
segéd igazgató

Szalay József m. k.
titoknak.

KÜLÖNFÉLE.

A' bolognai temető. — Az olasz országban még mindig honos, lakosaival született művészet, mely főleg a' nyilvános élet felé fordul, 's kivált egyházi czélokra szentelt épületek, templomok, kápolnák, keresztlőköveket 's a' t. dicsőít teremtményeivel, kiterjed a' holtak lakjaira is, 's vidám művészettemplomot alkot a' komor sirokból. Más országokban is találtatnak ugyan a' temetőkön becses és jelesen készített emlékek, melyeket gyászoló élők emeltettek kedves kimultaiknak: de hogy az egész sirkert művészi terv, szerint mint építészeti, a' festészet és szobrászat legnemesb alakjaival fölépített remekmű elrendeztessék, ezen eszmét, nagyszerű sztylben valósítva, eddigelé csupán olasz ország követelheti magáénak. A' pisai híres sirkertől, mely a' művészet történetére nézve megbecsülhetlen mausoleum, napjainkig megőrizé az olasz 's antik művészet legjobban megtartott 's legrégibb emlékeit, a' bresciai és udinei temetőknek korunkba eső megalapításáig, 's a' készülőben levő milanoi sirkertig, mely mindenek között legnagyobbak lenni ígérkezik, mindenhol bebizonyult a' törekvés: művészet vidám alakjaival megszépíteni a' holtak nyughelyeit, hogy a' földi mulandóság szomorú benyomása enyhíthetessék, 's belepleztessék a' földi létet túlélő emberszellem dicső teremtményeivel. — Illy nemű temetők között legnagyobb szerű, megtekintésre legméltóbb a' bolognai, mely, igazi holtak városa 's Nekropolis a' régiek értelmében. 3400. meternyi terjedelmében, a' tulajdonképp, sokféleképp' elosztott sirokon kívül nagyobbára mesterileg készített emlékek, szobrok 's mellszobrokkal telt templomokat, kápolnákat, oszlopos arkokokat és corridorokat foglal magában. E' célra, eléggé jellemeszerűleg; egy hajdani karthausi-kolostor Certosa Bologna, miképp' a' temető ma is hivatik, nagy épületei és földi fordítottak. A' temető nem messze Bologna várostól az Apeninek egy kinyulása lejtőjén azon helyen van, hol 1333. óta egy, sz. Bruno szigorú rendének szentelt kolostor áll, mely utóbb, 1450. körül, V-ik Miklós pápa bőkezűsége által gazdagon földszíttelve nagy tekintetre jut. Következett századok lefolyta alatt lassanként olly hirre kapott, hogy a' legpompásb kolostorok egyikének hirdetteték, mely mind épületei terjedelmességére, mint fekvése kellemére és híres művészek jeles műveire nézve, mellyekkel a' kolostor fölépítve vala, magára voná az idegenek csudálatát. Mult század vége felé, a' forradalom kezdétek, eltörlesztetvén a' kolostor épületei, katonai laktanyául használtattak 's valószínű, hogy olasz ország legnemesb művészetkorszakának e' tiszteletre méltó emléke lassanként elenyészendett, ha e' tért bolognai temetőül nem határozza egy böles hazai végzés.

Széles, termékeny, buja földekkel fedett róna környezi a' temetőt, mellynek falai alatt a' kis Reno folyamka tova kigyózik. A' vándor, ki a' városból oda zárandokol, minden oldalról kilátást élvez vidám mezőségre 's nyá-

jas halmokra, melyek pompás épületekkel 's kellemes mezei házakkal ellepve jobbra 's balra csekély távolságban emelkednek. — A' temetőt kerítő falakat 1603-ban a' karthausiak építék; de az ut felüli oldalon 1802-ben épített pompás vasrostély szolgál nyílásul, mely három osztályból állván négy nagy pilastertől támogatatik. E' pilastereken szintannyi, Gio Putti szobrászkészítette szobor nyugszik. A' két nagyobb szerű alak némbereket ábrázol, kik széles, tetőtől talpig érő mezbe burkoltan fájdalmat jelentő meghajlott állásban, könyeket hullatnak a' testen kinyomott hamvveder fölött. A' más két szoborban fiatal alakú nemtők ábrázolvák; kiknek egyike jobb karjával sírköre támaszkodva, kezét fejére gyászolva hajtja, mialatt a' másik kezei közé, melyek emlékkövéen nyugosznak, fájdalmasan lekonyítja fejét. A' sírköveken Bologna dombormivű czime látszik. E' pompás rostély felnyitja a' szem előtt legnagyobb szerű osztályát a' temetőnek, mivel irányában van a' nagy utnak, mely két részre osztja a' sírkertet és a' chiostro dei Monumenti-t, 's kilátást nyit az Ercole Gasperini-építette Capella dei Suffragi nevű nagy tribunere. E' kilátás még nagyobb szerűnek mutatkozik a' Giuseppe Tubartini rajza után alkotott építészeti ékítés által, mely irányában a' bemenet-rostélynak Chiostroval köti össze a' temetőt. A' chiostro (csarnokok 's oszlopsikátorok síremlékek számára) építtetése 1588-ig vezet vissza; de a' sírkertet környező Porticato újabb korban építteték 's még nincs bevégezve. Magában foglalá még az eredeti terv, hogy a' fönséges látvány, melyet a' temető e' rostélytól nyújt, egy egyenes, a' földéken keresztül vezetendő ut által egészen a' via flaminia országutig kinyújtassék; de ezen óriási vállalat kivitele talán a' jövő kor dicsősége leend.

A' holtak e' nagy mezején nyugosznak a' városnak felnőtt lakosai, kik elkülönzött sirt tán nem igényelhetnek, családi sírboltot nem öröklének, vagy annyit maguk után nem hagytak, min sírkő-tisztességet vásárolhatnának. A' középben levő nagy ut két részre, jobbra és balra, osztja a' temetőt, 's az egyik férfiak, a' másik némberek számára van rendelve. Széles ösvények és gyepük kerítik ez osztályokat, melyeken oszlopokon nyugvó 's gyász-czyprusoktól árnyalt két kereszt emelkedik. A' Chiostro nyílt csarnokai (Porticato) más, nagy négyszöggel határosak, mely amaz ut által szintén két félre osztatva hét éves alóli gyermekek sikerteül szolgál. Meténg (Immergrün)-gyepük kerítik e' szintén czyprusokkal ékített osztályt. — Bejárást a' temetőbe nagy, oszlopsikátorokkal körülvett udvar képez közel a' templomhoz, melyhez széles, magas gúládad nyárfákkal kiültetett 's Giovanni Giacomo Dotti rajza után 1768-ban épített téres vestibulumig érő fasor vezet. Az udvarban vannak a' káplánok, a' sikert felvigyázója 's tiszteinek lakjaink, gyászmise- 's más épületek. Valamennyi hivatalbeli városi egyenruhát hord; az intézet egyházi kormánya pedig azon szabályok alatt van, melyeket Carlo Oppizzoni, bolognai érdemes bibornok-érsek ő eminentiája, egy milanoi régi nemmes nemzetség sarjadéka, külhoni tisztes fogságából visszatérte után, 1816-ban szabott.

A' sz. Jeromosnak szentelt temetői templom régi festvények, szobrok, aranyozott stucco-munkák, drága márvány és kövekben gazdag. Falai még azoknak látszanak, melyeket a' XIV. század közepén a' karthausiak építettek, 's gallaretei (Milano tartományban) Giovanni de Naso bolognai püspök által fölszenteltettek. Az építészeti szép viszonyban német jellemű a' IV. század elejéről; de különös említést érdemelnek e' templomban a' kar ülőszékéi,

mellyek a' hires berakott munkákkal 's faragványokkal diszelgneek, mellyeket 1538-ban bolognai Biagio Marchi, 1612-ben pedig Giovanni Battista Natali, Antonio Levati társaságában, készítettek. — E' pompás templomból más sanctuariumokba lép az ember, hol a' szerzetesek hajdan külön istentiszteletöket tarták, jelenleg pedig eltörlesztett templomok képeiből gyűjtemény öriztetik. — Az épület azon osztályához, melly a' siremlékeket foglalja magában, a' vestibulum irányában levő kapun juthatni. E' kapuból legelőször is az Aulába lép az ember, hol a' legrégibb időtől a' XIII. század végeig készített emlékek felállítvák; azután annyi terem következik, mennyi század mult azóta, mindenik kora emlékeivel, 's azon teremből, hol az atyák nyugosznak, az utósóba léphetni, melly nemzedékünknek van rendelve. — A' karthausiak, rendök szigorú szabályai szerint leginkább elzártt czellákban, mellyeknek mindenike kerteskével volt ellátva, tölték éltöket. Ezen elkülönített lakok egyesítéséből néhány szabályszerű terem keletkezett különös temetőkkel, mellyek hitszónokok, apácák, árvaházak növendékei, katonák, nyilváuos tisztviselők 's a' városhoz tartozó helységek lakosai számára rendeltetvék. Számosan látni ott szépen elrendelve tetemeket 's koponyákat, mellyek a' holtak neveivel — ezek között több híressel, — vannak megjegyezve.

Más, hasonló czélra szentelt, téres teremeket ke l még meglátogatnunk, mellyek széles tornácok és csarnokokkal összekötvék. A' sirok „delle Tombe“ nevű nagy tereme 1816-ban állíttaték Venturoli építész rajza után e' használatra vissza; falaiban kaptár sejtlyukaiként egymás fölött üredek vannak, mellyekbe a' koporsók kívülről betolatnak. Oly látvány tehát e' terem, mint a' régiek columbariumai, mellyekben a' holtak hamvedrei tartattak. Egy másik, vestibulummal ellátott 's „delle Catacombe“ nevű terem, Marchesini, az intézett építész adatai szerint, nem rég lön befejezve. Hires férfiak eltakarításaul, egy harmadik, Tubertini-építette terem van rendelve, 's egynek visszaállítására munkában van. Az „Aula della Pietà“ Angelo Gabrieli Pio szobáitól nyerte nevét, mellyek a' holt Krisztust gyászoló anyja ölében, és sz. Ferenczet, ki az istenszülő keserves fájdalma szemlélésére hí, ábrázolják. E' terem közepén van egy, említett Venturini elmés találmánya szerint 1816-ban építettett, négy sorú lépcső, melly a' catacombáként elrendezett sirboltokba vezet.

'S így említve vannak, a' már érintett tulajdonképpi temető és „Chiestro dei Monumenti“—n kívül, főrészei ezen a' világon egyetlen sirkertnek, melyhez Bolognából oszlopsikátorok (Porticato) szakadatlan sorai vezetnek; de e' téres épület bennső összeköttetése is úgy van elrendezve, hogy az egész intézetet különféle osztályaival fedett tornácok alatt megtekinthetni, 's össze vissza járhatni. A' chiestro 's temető oszlopsikátorai, a' belteremek 's nyílt csarnokok (loggiati) két rendre osztott sirokkal telvék. Az első osztály pompás, nagyobbára régi nemes nemzetség siremlékeiből áll; ezek a' falak mellett, irányában az ivnyilasoknak, felállítvák. Némellyek közülök főstvék, mások márványból, legtöbbször pedig Scagliolában 's majd valamennyi Bologna élő művészeitől jeles találmánnyal 's kivitellel készítvék; nem kevés dícsőiti emlékeztetést azon személyeknek, kik erény, hivatalok 's tudományossággal tűntek ki életökben. A' másik szerényebb osztályhoz sorozvák a' teremekbeni vagy az oszlopsikátorok melletti szűk üredek, mellyek csak egy holttest számára megkívántató földet s' egyszerű sírkőre adnak helyet. — 'S valamint

művészetek barátságos kezét nyujtnak egymásnak, hogy a' halál e' helyéből mauzeumot képezzenek a' századnak, úgy művészeti szavak sem hiányozhatnak, hogy az elhaló nemzedék emlékeztet, mint illik, rövid, világos és méltóság, teljes kifejezéssel átadják a' jövő kornak a' földi mulandóság e' kapujánál. Schiassi, (a' régiségek tudós tanítója, ki egyenlő ügyességgel is az ó és új Latium nyelvein,) felirásai classikaiságuk miatt a' bolognai sírkert ritka jelességei közé tartoznak és szerzőjük, Morelli és Lanzi méltó vetélkedőjük, csak bresciai Labus tr. cs. k. udvari sírírát-íróval osztozik a' világ legelső lapidaristája europai hírében.

Ezek vázlatai a' multt egyszerű museumának, melyet a' bolognai temető mutat; méltó befejezésül misem látszik alkalmasnak, mint emlékeztetés azon napra, melyet holtak emlékeztetének szentel az egyház. Ekkor rögtöni élet mozog a' különben csendes holtak városában, 's az élő barátok és rokonnok számosan zárándokolnak oda, hogy imában emlékezzenek kimultaikra a' sírnál, mely termeiket zárja. Az oszloposarnokok hosszában oltároknak látszanak az ezernyi gyertyák bűfényétől megvilágított emlékek, 's a' buzgó ajtalosságba elmerültt vagy a' terjedelmes sírkertben ünnepélyesen járkáló látogatókban olly látványt adnak, mintha felettök végtelen égboltozattal fedett templom területre-el, melyben az élők, fájdalommal emlékezve a' multra, komolyan és méltóan készülnek közelgő hasonorsúkhöz.

Czernig olasz vázlataiból.

L-t-y.

Üvegkészítés. Duchesre Tamás valenciennesben kiváltságos szabadalmat nyert új találmányára, melyet „*laminage du verre enek*“ nevez, mely szerint az üveg-tömeg nem többé a' tüdöket erőtető fuvás, hanem laposítás által terítettik-szét. E' találmány az üveg-gyártásban nagy lázongást okozhat.

Daguerro typeket készít Prokesch ur Bécsben szélmalomutszában 46. sz. alatt. Egy nagyobb szerkezetű 13—20 ujnnyi hosszú 's 12 ujnnyi széles, a' megkívántató Jod 's higanynyal ellátott szekrényke 32 ft. egy illy nemű kisebb 20 ft. pengő nála vehető.

D r á g a k u t y á k. — Schakerlei Ch. ur híres vadász-ebeite, melyek minden csak kevésbé is nevezetes angol róka-vadász előtt elég ismeretesek, Rothschild Lionel bárónak 500 darab guinéen adta-el.

Az angol királyné udv. énekkar énekesei mindegyütt 366 évet számlálnak; t. i. Rield ur (tenor) 70 eszt. — Sall ur (basso) 60 eszt. — Evans ur (tenor) 61 eszt. — Haves ur (basso) 58 eszt. — Clark ur (basso) 57 eszt.; és Knoyvelt ur (tenor) 60 eszt. — Valójában jól conservált énekes kar!

Figyelemzetetés. Az előfizetésekkel eddig elkészült t. pártfogóit e' lapoknak figyelemzetjük, hogy ezekből július elejétől fogva még folyvást teljes példányokkal szolgálhatunk, akár a' cs. k. postahivataloknál akár a' Regelő hivatalában, Pesten, történjék a' megrendelés.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 612.